

Taevald
tähted
tribüünid

ENE SEPP

Taeva
tähjad
tribüünid

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Mari Karlson
Kujundanud Liis Karu

© Ene Sepp
© Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-416-5

www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

1.

Kas sa oled kunagi leidnud end mõnest kohast, ilma et sa teaksid, kuidas sa sinna sattusid? Lihtsalt ühel hetkel avastad, et sa oled kuskil ja olenemata sellest, kui kõvasti sa vaeva näed, ei suuda sa meenutada, kuidas sa sinna said ning mis sinu sinna sattumisele eelnes.

Ma tean, et Kadri ütles, et tal juhtus seda hommikuti pärast mõnda pidu. Ta tegi silmad lahti, avastas, et on oma voodis, ja oli siis väga segaduses, sest viimane asi, mis ta mäletas, oli näiteks kuskil pargis minu kõrval istumine. Ma naersin alati ta üle, ma ei saanud sellest aru. Mäluaugud – mis need veel on? Nõrkade tunnus. Ainult et nüüd oli mul endal üks paras mäluauk. Ja teistmoodi mäluauk. Kadri oli alati öelnud, et ta ei mäleta, kuidas ta sinna sai. Mina ei suutnud hetkel meelde tuletada, kuidas ma sinna sain ega ka seda, kes ma üldse olen. See teadmatus oli nii hirmutav, et ma tundsin lausa füüsiliselt, kuidas mu kohta tekkis üheaegselt nii tühjus kui ka külm ümmargune palli moodi asi, mis aina sügavamale vajus ja mind sellesse meeletusesse kaasa üritas tõmmata.

Ma raputasin pead ja otsustasin, et keskendun sellele, kus ma olen. Ehk mulle meenub siis ka see, kes ma olen, sest praegu oleks mu mälust nagu tükk välja lõigatud.

Eirates seda hirmu, mis mu sees füüsilist kuju võttis, asusin ma enda ümbrust vaatlema, et seejärel loogiliselt järeldusi teha.

Ma istusin.

Ma istusin nagu mingil tribüünil, pikal pingil. Metallist raami ning helesiniseks värvitud laudadega. Kõik muu mu ümber tundus olevat valge. Maapind oli valge. Taevas oli valge. Mu ees olid pingiread ja mu taga olid pingiread ning see koht oli inimesi täis. Ma polnud üksinda. Inimesed mu ümber, kes tulid ei tea kust, istusid kas samasugustel pinkidel või trügisid justkui hüpnotiseeritult ühes suunas edasi. Ma tõusin automaatselt püsti ja hakkasin nendega kaasa liikuma. Mitte sellepärast, et ma tahtsin samasse kohta minna, kuhu nemad, vaid ma tahtsin näha, kuhu nad üldse lähevad.

Kui ma oleksin pikem nagu Sander – kes on Sander? Miks need nimed mulle pähe tulid? –, siis ma näeksin seda vist ka niisama, aga kuna ma olen ainult 155 sentimeetrit pikk, pidin ma inimeste vahel trügima, et näha, mis kõigi nende selgade ja peade taga peitub. Ma otsisin üksisilmi midagi, millest ma teadsin, et see peab seal olema. Ma ei teadnud, kust ma seda teadsin. Võib-olla see oli esimene loogiline järeldus, et kui inimmass liigub kuskile, siis seal kuskil peab olema midagi, mille poole nad liiguvad. Ma kõndisin

pinkide vahel sinka-vonka allapoole ja siis järsku oli mu ees inimesi nii hõredaks jäänud, et ma nägin, mis peale pinke tuli – rong!

Lapike tühja maad ja siis oli rong. Taevasinine kahekorruseline rong.

Milline pettumus. Ma olin midagi hulga huvitavamast oodanud. Jäin seisma ning inimesed hakkasid minust mööda kõndima, nagu ma oleksin liiklusmärk keset liiklusvoolu. Ma proovisin uuesti mõelda sellele, kes ma olen, kuid hirm mu sees muutus tihedamaks ning ma otsustasin seda taas eirata ja selle asemel teisi inimesi vaadata.

Ja alles nüüd märkasin, millised need teised inimesed minu ümber on. Ma tundsin, kuidas mul esimese reaktsioonina süda pahaks läks. Kui ma oleksin suutnud, siis ma oleksin oksendanud. Aga hoolimata sellest, kui palju see minus jälestust tekitas, ei suutnud ma pilku ära pöörata.

Need inimesed ei olnud zombid, kuid mõned neist oleksid võinud vabalt zombifilmi kandideerida ja osa saades ei oleks neid pidanud meikimagi. Nad olid verised, katkistes riietes ja ilmselgelt viga saanud, kuid nad ei pannud oma vigastusi tähelegi. Ma olin ainus, kes neid jahmunult vaatas, üritades tee pealt ära astuda, et nad mind jumala eest ei puudutaks. Mõne ajaga andis õnneks see iiveldustunne järele ja mõtetesse jäid valitsema vaid küsimused: kes nad on? Kas nad ei saa aru, et nad on viga saanud? Kas ma olen ainus inimene, kes ümbritsevat ning ka teisi inimesi üldse näeb?

Kõik peale minu liikusid lihtsalt edasi. Mõned vaatasid küll tagasi või pressisid käed taskusse ja tõstsid õlad otsekui enda kaitseks üles, kuid keegi ei peatunud, et lihtsalt keset rahvamassi seista ja vaadata.

Ma ei saanud aru, kust nad tulevad. Inimesed lihtsalt istusid pinkidel, tõusid siis ühel hetkel püsti ja hakkasid liikuma.

Rongini jõudes paljud peatusid, võideldes sooviga rongi sisse astuda ja sooviga rongi kõrvale valgele maale seisma jääda. Aga kõik astusid pärast hetkelist viivitust rongi. Mõnda ootas keegi rongi kõrval või kõndis lausa vastu. Ma nägin, kuidas need inimesed omavahel vestlesid, justkui oleks tegu kõige tavalisema kohtumisega ning pärast mõne lause vahetamist, mõnikord ka kallistamist, astusid nad rongi. Need, kellele oli keegi vastu tulnud, tegid seda kiiremini, ilma kõhklemata, nagu nad oleksidki terve oma elu just seda rongi oodanud.

Ja mina olin ainus, kes ei istunud ega liikunud rongi poole, vaid seisis. Endiselt teadmatuses. Ma tundsin, nagu miski pitsitaks mind ja ma muutusin järjest närvilisemaks.

Kes ma olen? Miks ma siin olen? Miks ma ei suuda seda meenutada, miks ma siin olen? Ma oleksin tahtnud kelleltki küsida, aga ma ei näinud kedagi, kellelt küsida. Kõik tundusid teadvat, mis toimub ja kuhu nad lähevad. Mina olin siin see ainus rumal, ainus idioot, kes ei teadnud midagi. Ma hakkasin ringi vaatama. Äkki ma näen kedagi teist, kes on ka

teadmatuses ja siis saab tema minna ja küsida ja mulle edasi öelda. Ma ei tahtnud olla ainus, kes midagi ei tea. Aga ma ei leidnud kedagi ning ma hakkasin aina rohkem pabistama. Ma mäletasin sellist paanikatunnet, see oli nii tuttav, aga ma ei osanud sellega midagi teha. See lihtsalt voogas lainena üle minu ja siis oli see nii hirmus, et ma otsustasin – ma pean teada saama, kus ma olen ja mis siin toimub.

Samal hetkel, kui ma selle otsuse tegin, nägin ma inimest, kelle puhul ma olin raudkindel, et tema peab midagi teadma. Esiteks – ta seisis. Teiseks – ta seisis seljaga rongi poole ja tundus pigem teiste inimestega rääkivat, kui sellele mõtlevat, kuidas ruttu rongile jõuda. Ta ei kiirustanud kuhugi ning ma otsustasin, et ma pean pöörduma just selle veidra seisja poole.

Ma hakkasin aeglaselt pinkide vahel sihtmärgi poole liikuma, hoides tal samal ajal silma peal. Tal oli seljas mingi naljakas munder ja jalas mustad kulunud nahksaapad. Hõredad hallid juuksed ning mitte nii hõre hall lühike habe. Ta võinuks väga hästi olla kellegi vanaisa. Üritades endale mitte tähelepanu tõmmata, liikusin ma ringiga edasi, kuid siis peatusin. Ma tean küll, miks ma siin olen! Kuidas ma seda enne ei taibanud? See oli nii loogiline, et ma tahtsin peaaegu kõva häälega naerma hakata.

See on ju uni! Muidugi on see uni, mis see muud olla saab. Kergendust tundes istusin ma uuesti pingile. Miks ma seda ära ei tundnud, on vist seetõttu, et ma ei näe alati niivõrd reaalsena tunduvaid unenägusid ja hea, kui ma üldse oma

unenägu mäletan. Selline paralleeluniversumis olemine ja elamine, nagu see praegu tundus, oli aga kõikidest unenägudest, mida ma kunagi näinud olen, kohe kindlasti kõige reaalsem. Aga kuidas ma üles saan ärgata? Õigus. Unest ärkamiseks oli ju vaja endale haiget teha. Väga tore. Mul oligi just täiesti kõrini saanud, et ma nagu ei kuulugi siia. Variant ärgata oma pehmes ja mõnuses voodis tundus iga mööduva sekundiga aina ahvatlevam. Ma näpistasin end, kuid miski ei muutunud. Ma näpistasin tugevamalt, kuid ma ei kadunud kuskile. Ma ei ärganud üles. Ma ei suutnud meenutada, kus ma olen. Ainus erinevus oli see, et nüüd oli mul käsivarrel üks tuikav koht. Olgu, üks võimalus veel. Unes olles suudetakse teha võimatuid asju. Ma keskendusin sellele, et oma sõrmed teise käe peopesast läbi pista. Natukese aja pärast olid mul lisaks tuikavale kohale käsivarrel ka valutavad sõrmed ning valutav peopesa. See ei õnnestunud. See ei ole uni, see on päriselt ja ma ei tea ikka veel, kes või kus ma olen.

Aga samal hetkel oli see võõras mees mind märganud ning ta hakkas rahulikult läbi rahvamassi minu poole sammuma.

„Tere,“ ütles ta minuni jõudes.

„Tere,“ ütlesin ma toonil, mis võib olla nii viisakas ja austav kui ka kahtlustav. Eks kui ma oleksin eriti austav olnud, siis ma oleksin tervitamiseks püsti tõusnud, aga nüüd tundus pingil istumine nii mõnus, et ma ei tahtnud enam.

„Rong on sealpool,“ viitas võõras, justkui ta oleks arvanud, et ma ei näinud seda hiiglaslikku sinist rongi.